

КНИЖКА ШЕСТА

1937—1938

ГОДИНА XXXIII

ВЕСЕЛА ГОСТЕНКА

Въвъ гората слѣзнала е боса
въ кошничката съ розови цвѣтя
и цѣлува Пролѣтъ свѣтлокоса
всѣки стрѣкъ поникнала трева.

После леко въ ручейчето спира,
що се плиска, пѣе и звѣни.
На вѣтреца палавъ и немирень
приказчици пролѣтни реди.

Надъ полята плодни се затичва
и развѣва слънчева коса,
всѣки синоръ съ макове окичва,
всѣка стѣпка съ пролѣтна трева.

На селяка весело заскиталъ
въвъ нивитѣ пѣсень звучна пѣй
за обиленъ плодъ и дни честити
и въ надежди сладки го люлѣй.

При овчаря спира, що надува
свирка, стадо весело повелъ,
и му казва: „Нѣма да гладува,
златень посѣвъ който е посѣлъ“.

Въвъ нивята люшка буйно жито
и цѣлува зърнести чела,
и причаква хората честити
да потеглятъ съ тежкитѣ кола.

Григоръ Угаровъ

